

Templárski rytieri

- spojenie s katarstvom

Prebraný v skrátenej podobe článok od Dr Michael David Magee
Preložila z angličtiny a ľahko editovala s dodatkom Corascendea, Novodobá Parféta

Wolfram von Eschenbach a Alfred von Scharfenberg písali o jednotke rytierov, ktorých pôvod by sa dal vystopovať ku Grálu, a ktorí dozerali na Grál vo veľkolepom chráme postavenom výlučne za týmto účelom. Volali sa Templári. Bolo to združenie mníchov-vojakov, ktorí sa zapísali do dejín. Rád Templárskych rytierov bol založený sto rokov predtým, než menovaní historici o nich písali, a o ďalších sto rokov ich obvinili z bosoráctva, kruto ich mučili a ich vodcov upálili zaživa na hranici, keď odvolali vynútené výpovede.

Vojenský rád Chudobných vojakov Krista Šalamúnovho chrámu založila hŕstka križiakov pod vedením Burgundčana z Champagne menom Hugo de Payens, v roku 1118 AD, v Jeruzaleme. Mali poskytovať ochranu pútnikom do Svätej Zeme, po ukončení prvej krížovej výpravy. Deväť rytierov sa podujalo plniť v novo založenom ráde úlohu mníchov aj vojakov súčasne, zatiaľ čo si predsavzali, že budú žiť v chudobe, cnostne, a v pokore, pričom „Naša Pani“, „Milostivá Matka Božia“, bude ich ochrankyňou, a sami sa budú riadiť podľa pravidiel Svätého Augustína. Ich cieľom bolo bojovať proti saracénom mečom ako rytieri, a s pomocou Ducha Svätého, zaisťovať bezpečný prechod kresťanským pútnikom do Svätej Zeme.

Templári boli spočiatku natoľko chudobní, že museli nosiť akékoľvek odevy im pobožní

ľudia zanechali. Fulk, gróf z Anjou, sa vydal na púť do Jeruzalemu, a ako ženatý sa k nim pridali, zatiaľ čo ich dotoval s váhou tridsiatich libier striebra ročne, iba rok po založení. Exkomunikovaní rytieri, v niektorých prípadoch s pochybnou minulosťou, sa k nim pridali, aby zabudli na svoje omyly a aby sa im dostalo spasenia.

Predstavili ich Svätému Bernardovi, Opátovi z Clairvaux, ktorý ich obdivoval. Nazval ich huncútmi, zlodejmi, krivoprísahákmi a cudzoložníkmi, ako aj inými podobne lichotivými menami (ktorými chválil novú armádu), ktorí však prešli premenou v dôsledku čistoty zvoleného poslania nezabíjať, ale biť zlo! Keď veľmajster dorazil do Európy, opät ich velebil:

Títo chlapi sa nehrnú hlava nehlava do bitky, ale postupujú opatrne a predvídavo, pokojne, ako skutočné deti Izraelu. No keď sa bitka začne, s nepriateľom čas neutrácajú... strach nepoznajú... iba jeden z nich dá na útek tisíc, dvaja – desaťtisíc nepriateľov... sú viac mierumilovní ako jahňa a viac hroziví, ako lev. Ich, je pokora mnícha, rovnako ako statočnosť rytiera.

Templári hodne verbovali v Languedocu a Svätý Bernard sa dokonca vyjadril, že budú v spoločnosti „dokonalých“ mužov. Bola v tom irónia?—bol si vedomý toho, že verbovali Katarov? Mnoho Templárskych rytierov pochádzalo z katarských šľachtických rodín. Počas krížového ťaženia proti Katarom rád neponúkol pomoc pápežskej stolici, napriek tomu, že v mene boli Templári priamo podriadení pápežovi. Katarské kniežatá Bertrand de Blanchefort a Raymond-Roger Trencovel dotovali Templárov, a Bernard sa k nim dokonca pridal. Vládovia z Toulouse dobili Tripolis, zatiaľ čo Templári tam dohliadali na bezpečnosť. V čase, keď sa začalo krížové ťaženie proti Katarom, Katar z rodiny Trencovelcov tam bol v Chráme preceptorom*. (Baigent, Lincoln a Lee, „Svätá krv a Svätý Grál“ [The Holy Blood and the Holy Grail]) Templári z Champagne a z Albedure poskytovali útulok a ochranu Katarom na úteku.

Hugo de Payens sa pobral so svojou delegáciou krížom cez Francúzsko a Anglicko, aby tam naverboval ďalších členov, zatiaľ čo anglický kráľ Richard I im preukázal svoju priazeň. Dary a dotácie sa na nich sypali. Územia, poplatky a zbrane im ponúkali všetci. Veľmajster viedol v roku 1129 tristo kniežat z najvznešenejších domov Európy na veľkú púť do Jeruzalemu. Kráľ Alfonso z Aragonu, ktorý sa stretol so španielskymi Maurmi na bojisku dvadsať deväť krát, im zanechal svoju krajinu v záveti, i keď sa Templárom po Alfonsovej smrti nedostala.

Pápež Honorius pre nich vybral úplne biely plášť. Pápež Eugénius III k nemu pridal červený kríž v roku 1146. Od Templárov sa nevyžadovala zodpovednosť voči nikomu inému, ako pápežovi. Pridelili sa im ich vlastné pohrebiská. Mali svojich vlastných kaplánov. Sami boli uvoľnení z platby cirkevných poplatkov, no mohli ich prijímať. Nikto, kto vstúpil do rádu z neho nemohol vystúpiť, s výnimkou prestupu do rádu ešte prísnejšieho.

Keď sa rád plne sformoval, pozostával z niekoľkých vrstiev, hlavne rytierov, kaplánov, slúžiacich bratov a pridružených členov. Nakoniec sa vhodní uchádzači pretekali o členstvo a platili vysokú sumu pri vstupe. Ceremonie spojené s prijatím nového rytiera za člena rádu sa konali v tajnosti, a to dalo podnet k podozreniu z herézy a bosoráctva.

Moc, ktorú nadobudli, by si čoskoro mohla vyžadovať, aby venovali podobnú časť svojej pozornosti záujmom samotného rádu, ako si vyžadovali povinnosti, ktoré si Templári predsavzali plniť voči kresťanstvu, no nikto nepochybuje o odvahe a odhodlaní, s ktorými títo muži nasadzovali svoje životy v záujme kresťanstva. Popri rôznych gnostických, alebo ináč heterodoxných sektách, aj viera v mágiu a poverčivosť sa vyskytli vo Svätej Zemi, a to, že by tieto mali určitý vplyv na Templárov, nemožno vylúčiť.

S nárastom vojenskej moci, a s nahromadeným majetkom po celej Európe, sa Templári úspešne dali na bankovníctvo. Ich ročný príjem bol obrovský. Keď v roku 1244 (v ktorom pápež nariadil vyvraždenie Katarov z Montséguru, pozn. prekladateľa) Jeruzalem prešiel do rúk Moslimov a došlo k rozpadu krížiackych kráľovstiev, ich hlavné sídlo bolo preložené do Paríža, do budovy, ktorá sa ako všetky pobočky rádu, volala „Temple“, teda Chrám, po slovensky.

*preceptor je zastaralé slovo, ktoré označuje učiteľa s dôrazom na tradície, pozn. prekladateľa

Po odchode Templárov zo stredného východu sa začali objavovať povesti o ich údajnej korupcii a rúhaní. Ich moc a tajnostkárске zvyky vyvolali obavy medzi Európskymi vládmami a podnietili obvinenia z herézy; že vraj sa klaňajú modlám počas tajných zasväcovacích ceremónií.

O Templároch sa verilo, že našli alebo Svätý Grál, alebo Archu Zmluvy vo svojom bývalom sídle v Jeruzaleme. Jestvovali dôkazy, že vlastnili aj čiastku pravého kríža, ktorého sa zmocnil Saladin.

Turínske plátno po prvý raz odhalil verejnosti vnuk Geoffreyho de Charney, ktorého upálili na hranici s Jacquesom de Molay. Je dokonca pravdepodobné, že plátno nesie de Molayovu podobu.

Rád sa v priebehu 200 rokov svojej existencie stal pozoruhodne bohatým. Francúzsky kráľ Filip Pekný sa rozhodol, že ich chce orabovať, a prostredníctvom sprisahania s jeho bábkou, pápežom Klementom, ktorý predvolal vodcov Templárov do Paríža, ich dal zatknúť na základe obvinenia z herézy. Mučením tak krutým, že by ho ťažko bolo popísať, ich donútili priznať sa k neuveriteľným zločinom a vyčíňaniu. Templári boli obvinení z pripravovaného sprisahania s Asasínmi.

Pád Templárskych Rytierov

Potlačenie a zánik Templárov predstavuje jednu z najhorších príležitostí, pri ktorých inkvizícia hrubo zneužila svoju moc. Francúzsky kráľ chcel ich bohatstvo a pápež mu bol zviazaný, lebo francúzsky kráľ mu dopomohol k zakúpeniu pápežskej tiary. Ide tu o Klementa V, „práve toho pápeža, v ktorom sa preukázala známka ľudskosti“. Žil pôžitkárskym životom v pápežskom paláci v Avignone a grófkou de Talleyrand-Perigord mal za konkubínu. V dnešnom prepočte zomrel ako bilionár. Tento sa považoval za dobrého pápeža, ľudského pápeža, čo dovolil aby Templárov orabovali a zavraždili v dôsledku vari najhoršej paródie súdneho procesu v dejinách. Veľa rytierov radšej zomrelo počas hrôzostrašného mučenia, než by klamali o vlastnom ráde. Arkon Daraul, v „Tajné spoločnosti“ (Secret Societies) podáva príbeh.

Počas nepokojov v roku 1306, sa francúzsky kráľ Filip Pekný uchýlil do bezpečia parížskeho chrámu. Zbankrotovaný kráľ neskrýval svoj úžas nad bohatstvom a jedinečnými pokladmi Templárov a v hlave sa mu zrodil plán, ako si vyriešiť vlastné finančné problémy - obvinením Templárov z herézy! V roku 1305 sa Filip postaral o to, aby sa Klement stal pápežom, za čo mu bol pápež zviazaný, a na tom základe sa zjednotila cirkevná so štátnou mocou proti Templárom. Šesť mesiacov po tom, čo sa stal pápežom, Klement písal vodcom Templárov, ako aj Hospitalistov, so žiadosťou, aby ho prišli navštíviť, lebo vraj chce s nimi prerokovať pomoc kráľom Arménska a Cyprusu. Templári a Hospitalisti mali medzi sebou nezrovnalosti a pápež dúfal, že ich zjednotí, čím si posilní vlastnú pozíciu. Jacques de Molay, Veľmajster chrámu v Cypruse, pozvanie prijal. Zvolal šesťdesiatich rytierov, zbalil 150 000 zlatých florinov a iné poklady, a vydal sa na cestu. V Paríži kráľ pripravil pre de Molaya slávnostné prijatie.

Klement sa s ním stretol v Poitiers a obaja muži spolu prebrali možnosť novej krížovej výpravy. De Molay bol toho názoru, že iba plná sila zjednoteného kresťanstva by dokázala poraziť Moslimov. Vyžiadal si ešte jedno stretnutie, na vyjasnenie pozície ohľadom Templárov. Konalo sa pravdepodobne v apríli roku 1307. Pápež ho oboznámil s

obvineniami, no zdalo sa, že de Molayove odpovede ho uspokojili. Vraj pôvodné obvinenie prišlo od dvoch vylúčených Templárov, ktorí si takto zaistili prepustenie zo žalára. Ale kardinál Cantilupo, pápežov komorník, ktorý vyrastal medzi Templármi od jedenástich rokov, spomínal podobné zločiny.

Filip a jeho poradcovia tajne pripravovali noc dlhých nožov. 12. septembra 1307

rozposlali zapečatenú listinu všetkým miestodržiteľom Francúzska s nariadením, aby sa na dvanásty deň budúceho mesiaca ozbrojili, otvorili listinu, a okamžite konali podľa pokynov v nej obsiahnutých. Vyžadovalo sa, aby zajali všetkých Templárov a vypočúvali ich prostredníctvom mučenia, zatiaľ čo milosť by sa mohla poskytnúť v prípade priznania. Malo dôjsť k vyvlastneniu akéhokoľvek ich majetku. Do rána v piatok 13. októbra takmer nebolo Templára vo Francúzsku, ktorý by nebol v rukách kráľových vojakov. Kancelár vydal oznámenie o začiatku procesu proti rytierom na základe herézy. O dva dni neskôr sa vyšetrovatelia stretli v chráme a vypočúvali Veľmajstra. On a niekoľko iných vodcov sa údajne priznalo.

19. októbra, menej ako týždeň od ich zatknutia, dominikáni mučili 140 väzňov v parížskom chráme. Tridsať šesť obetí zomrelo počas mučenia. Klement nebol presvedčený o

vhodnosti mučenia, no Filip trval na tom, že robí Božiu prácu, a zodpovedá sa iba Bohu. Zato ponúkol, že použije všetko bohatstvo Templárov tak, aby slúžilo Svätej Zemi. Klement sa vyhýbal, dokonca sa snažil ujsť do Bordeaux, ale kráľ ho zastavil. Bol skutočne vo Filipovej hrsti. Päťsto štyridsať šesť Templárov odhodlaných brániť rád prostredníctvom súdneho procesu bolo dopravených do Paríža a títo sa dožadovali svojho Veľmajstra. Vypracovala sa formálna žaloba v mene pápeža a sedemdesiat päť Templárov predložilo obhajobu. (Nazrite práce Thomasa Wrighta o Templároch.)

Pri vstupe do rádu mali vraj poprieť Boha, Krista, Nepoškvrnené počatie atď., a predovšetkým mali prehlásiť, že Kristus nie je skutočným Bohom, ale falošným profétom, ktorého ukrižovali pre jeho vlastné zločiny a nie aby zachránil svet. Mali pľúť a stúpať na kríž, predovšetkým na veľký piatok. Vraj uctievali mačku. Tých, zo zverbovancov, ktorí pri vstupe odmietli takto konať usmrtili, alebo uväznili.

Počas tajných stretnutí ich duchovenstva a za určitých okolností, sa Templári vraj klaňali obrazu rozlične popísanej hlavy. Niektorí tvrdili, že z jej tváre vyžarovala zastrašujúca sila a že mala bradu. Mnohí Templári popreli, že by kedy boli počuli o takej hlave.

Templári boli obvinení, že:

1. Po tom, čo vzali prísahu poslušnosti, noví členovia rádu museli zaprieť, alebo ináč sa rúhať Kristovi, a pľúť a niekedy aj stúpať na kríž.
2. Každý Templár, ktorého prijali prisahal, že rád nikdy neopustí, a že bude podporovať jeho záujmy akýmikoľvek prostriedkami.
3. Po prísaha ich Templár poverený príjmom nových regrútov pobožkal na ústa a oni ho mali pobožkať na konečník, na pupok a niekedy aj na pohlavný úd.

4. Rád sa snaží predať Svätú Zem Saracénom, ktorých uprednostňuje pred kresťanmi.

5. Vodcovia rádu sú navykovo zhýralí, sú to heretici a krutí, bezbožní muži. Zabijú každého nováčika, ktorý poukáže na ich nevhodné konanie a pokúsi sa rád opustiť, a jeho telo potom tajne pochovávajú v noci. Ak by niektorý člen odporoval, sám by sa stal doživotným zajatcom.

6. Sú nainfikovaní pomýlenosťou Fratricelliho. Opovrhujú pápežom a cirkevnou mocou. Pohrdajú sviatosťami, hlavne pokáním a spovedňou. Iba predstierajú, že prijímajú cirkevný postup, aby sa neodhalilo, že sú heretikmi.

7. Vykonávali medzi sebou homosexuálne činnosti, zatiaľ čo odmietali normálny pohlavný styk.

8. V rôznych provinciách si udržiavali modly, tieto mali podobu hlavy, ktorá mala niekedy tri tváre, niekedy dve a niekedy len jednu a niekedy to bola len holá lebka, ktorú volali svojim spasiteľom, a verili že im môže dopomôcť k bohatstvu, a že môže pomôcť kvetom rásť, a urobiť Zem viac plodnou.

9. Vždy nosili priviazaný buď priamo na tele, alebo na košeli povraz, ktorý si predtým trel o hlavu, a ktorý ich ochraňoval.

Tam, kde sa nejedná o jednoznačnú zlomyseľnosť s úmyslom utržania na cti rytierov, tieto vzory chovania zodpovedajú vzorom chovania Katarov.

Mnohí Templári popreli každé z obvinení; boli to typické obvinenia cirkvi voči heretikom, a tvrdili, že odkedy ich zatkli, ich podrobili všetkým možným protiprávnym aktom. Aimery de Villiers de Duc, ktorého mučili kráľovi rytieri Guillaume de Moreilly a Hugues de la Celle, po mučení povedal:

Ja by som sa bol priznal k hocičomu. Bol by som sa priznal, že som zabil Boha, ak by ma o to boli požiadali.

Niektorí nezapreli obvinenia, ale uviedli poľahčujúce okolnosti, ako napríklad, že v srdci Krista nezapreli, ale vedeli, že ho musia zavrhnúť ako skúšku svojej poslušnosti. Etienne de Dijon vraj odmietol zavrhnúť svojho Spasiteľa, ale predstavený mu povedal, že musí, lebo prisahal, že bude poslúchať príkazy. Tak „on ho odmietol svojimi ústami, ale nie v srdci a urobil tak s veľkým žiaľom“. Tvrdili, že naschvál pľuli

vedľa kríža a nie priamo na kríž, atď. Teda potvrdili pravdivosť takýchto obvinení.

Súdne procesy sa diali počas predĺženého obdobia od roku 1307 do roku 1312. Klement nedokázal zabrániť Filipovi Peknému, aby Templárov nezničil v záujme vlastného zisku. Po tom, čo bol obvinený z rôznych hriechov, Jacques de Molay bol upálený na hranici. Neschopný odporovať vôli francúzskeho kráľa, ktorý nariadil zrušenie rádu Templárov, pápež si vypočul mienku koncilu svätých otcov, a rozhodol sa rád zrušiť 22. mája roku 1312. Zatým Klement vydal zatykač na všetkých ostatných členov. Odvtedy sa Templári

považovali za heretikov. Niektoré ich budovy v Londýne sa prenajali právnikom, čo viedlo k označeniu miest, ktorých mená dodnes obsahujú slovo „Temple“.

V roku 1312, prehlásili 54 Templárov, rytierov, ktorí sa podujali obhajovať svoj rád, za recidivujúcich heretikov, a upálili ich zaživa „pomaly horiacim“ ohňom skôr, než sa súdne procesy čo i len začali.

Vodcovi Templárov, Jacquesovi de Molay, a jednému z jeho najvernejších, Guyovi z Auvergne, mali prehlásiť rozsudky na verejnosti 19. mája 1314, ale oni využili príležitosť na to, aby sa prehlásili za nevinných a aby odvolali svoje vynútené priznania. Kráľ nariadil, aby ich upálili na hranici v ten istý deň, a než by mali príležitosť povedať ešte niečo navyše.

Nie všetci medzinárodní klerici podporovali Klementovu zbabelú podriadenosť francúzskemu Filipovi. Počas zasadania 114 biskupov, ktoré Klement zvolal štyri roky po prvých zatknutiach, biskupi Španielska, Anglicka, Nemecka, Dánska, Írska, a Škótska chceli, aby sa Templárom povolila ich obhajoba. Iba jeden taliansky prelát a traja francúzski hlasovali proti. Pápež rozpustil zasadanie.

Klement sa možno aj snažil krotiť Filipovu nenávisť, ale bol slabým pápežom a zajatcom Francúzska, ešte aj hlavné sídlo katolíckej cirkvi prešlo do Avignonu, namiesto Ríma. 2. mája roku 1313, Klement vydal bulu, ktorou zrušil rád Templárov. Väčšinu rytierov z tých, čo prežili, prepustili z väzenia do doživotnej chudoby.

Jacques de Molay, posledný Veľmajster Templárov spolu s jeho najvernejšími, bol upálený na hranici v roku 1314. Mnisi, ktorí prežili, sa dali na útek, a niektorí sa neskôr pridali k iným rádom. Počas nasledujúcich storočí sa rôzne skupiny domáhali toho, že ich pôvod by sa vraj dal vystopovať k Templárom, a mnohí napodobňovali ich iniciačný rituál. Slobodomurári majú dokonca stupeň, ktorý sa volá „Rád Templárskych rytierov“.

Eduard II a anglickí Templári

Jediná skúsenosť, ktorú sa inkvizícii podarilo si zabezpečiť na Anglickej pôde, sa týkala procesu proti Templárom. Neznamená to však, že by sa stredoveké Anglicko bolo vyznačovalo náboženskou znášanlivosťou. Hroznú prenasledovanie nasledovníkov Wycliffa a nasledovné vešanie, pálenie, odtínanie hláv, a štvrtenie katolíckych a protestantských rivalov je dobre známe.

Anglicko si však samo robilo poriadky s vlastnými heretikmi. Eduardovi II (1307-1327), ktorý bol Filipovým zaťom, poslali prostredníctvom kňaza výzvu, aby okamžite konal proti Templárom v Británii. Eduard prudko odmietol uveriť obvineniam, ktoré považoval za absurdné, ale pápež mu 22. novembra napísal, že vraj sa rytieri priznali—pritom vynechal popis mučiacich metód, ktorými sa de Molay slobodne priznal, že rytieri zapreli Krista, zatiaľ čo druhí sa priznali, že uctievali modly. Anglický kráľ mal zatknúť všetkých Templárov vo svojich územiach, a skonfiškovať všetky ich majetky až dotedy, kým sa ich vina, alebo nevina potvrdí.

Eduarda táto správa hlboko znepokojila. Vo svojom dopise z 26. novembra senešalovi z Agenu sa domáhal podrobností. 4. decembra napísal kráľom Portugalska, Kastílska, Aragonu a Sicílie, či oni niečo počuli, s tým, že sám by to nemohol potvrdiť. 10. Decembra napísal samotnému pápežovi, že nemôže uveriť obvineniam vzneseným francúzskym kráľom a úpenlivo ho žiadal aby sa pátralo po pravde. Do 15. decembra k nemu dorazila pápežská bula, a Eduard sa cítil zaviazaným konať podľa jej pokynov. 26. decembra písomne potvrdil pápežovi, že jeho príkaz uskutoční. Eduard vydal pokyny Walesu, Škótsku a Írsku, že tak ako v Anglicku, Templárov treba pozatýkať, ale má sa s nimi zaobchádzať s láskavosťou. Templári z Garway, ktorých vypočúvali bez mučenia, sa voľne priznali k niektorým zvykom, ako napríklad, že nosili povraz priamo na tele.

V roku 1309 vpustili do Anglicka dvoch inkvizítorov, aby tam viedli proces. Odmietlo sa im právo mučiť, a nakoľko sa im nepodarilo získať žiadny dôkaz viny bez toho, že by svedkov mučili, sťažovali sa pápežovi. Klement Ľudský sa nahnevane domáhal, aby anglický kráľ Eduard II povolil mučenie. Keď kráľ protestoval s tým, že anglické zákony nepovoľovali mučenie, pápež Klement povedal kráľovi, že cirkevné právo stálo nad anglickým občianskym právom:

Počujeme, že ste zakázali mučenie, ktoré sa prieči zákonom Vašej krajiny... Ja Vám rozkazujem okamžite podrobiť tých mužov mučeniu.

Nakoniec podplatil kráľa, ako to bolo pápežským zvykom, a Templári boli mučení a zničení. Pápež vydal rozkaz kráľovi Anglicka, a kráľ poslúchol. Anglický národ urobil obrovský krok dozadu tým, že znovu povolil mučenie. Ide tu o pápeža Klementa, ktorý „krotil horlivosť inkvizítorov“.

Pápežský znak

Chinonský pergamen

V roku 2007 Vatikán vydal prehlásenie, že sprístupní verejnosti listinu, ktorá sa neobjavila po dobu 700 rokov, a ktorá očistí meno Templárskych rytierov upálených ako heretikov v roku 1314 tým, že priznáva ich nevinu.

Vatikán nasledovne uverejnil všetky podklady údajne získané v priebehu pápežského vyšetrovania. Chinonský pergamen údajne obsahuje Klementovo rozhodnutie v roku 1308 prostredníctvom jeho legátov zachrániť Templárov a ich rád. Pápež v ňom vraj oslobodil rytierov z obvinenia z herézy, no napriek tomu bol rád zrušený „v záujme cirkvi“ v roku 1312, pod nátlakom kráľa Filipa IV z Francúzska.

Chinonský pergamen je datovaný 17.-20. Augusta 1308, a je vraj zápisom z vyšetrovania pápeža Klementa na hrade Chinon v Tourskej diecéze. Vyšetrovanými boli brat Jacques de Molay, Veľmajster rádu Templárskych rytierov, brat Raymbaud de Caron, preceptor veliteľstva Templárskych rytierov v Outremeri, brat Hugo de Pérraud, preceptor Francúzska, brat Geoffroy de Gonnevillie, preceptor Akvitánie a Poitou, a Geoffroy de Charney, preceptor Normandie. Okrem iného, boli obvinení zo sodomie, zneuctenia Boha, nedovoleného bozkávania, pľuvania na kríž, a klaňania s modli.

[Podľa Chinonského pergamenu predloženého verejnosti v októbri v roku 2007, ktorý „nik nevidel za posledných 700 rokov“, Jacques de Molay vraj dostal rozhrešenie a jeho

exkomunikácia sa zrušila. Po formálnom prehlásení ich oslobodenia z obvinenia z herézy, čo by bolo bývalo nevídané už len aj pre tých, čo boli iba v podozrení z heretických zločinov, sa vodcom Templárskeho rádu vraj obnovila ich katolícka príslušnosť a obnovilo sa vraj aj ich právo prijímať sviatosti.

Bratstvo bolo vraj očistené z hanby exkomunikácie na základe ich predchádzajúceho zapretia Ježiša Krista podľa francúzskych inkvizítorov, ktorí ich mučili. Takto vraj dal Klement rozhrešenie Templárom ohľadom akejkoľvek herézy, no naďalej sa považovali za vinných z nemorálnosti.

Tá istá výskumná pracovníčka Vatikánu, Barbara Fraleová, ktorej meno sa spája v súvislosti s Turínskym plátnom s pohrebným listom Ježiša Krista, ktorý je potvrdeným falzifikátom, objavila aj Chinonský pergamen.

My sa domnievame, že Chinonský pergamen je tiež falzifikát. Fraleovej „šťastné nálezy“ začali akonáhle vkročila do tajných archívov Vatikánu v roku 2001. Muž menom Étienne Baluze, ktorý žil v 17. storočí, sa považuje za toho jedinca, ktorému svet vďačí za existenciu tohto dokumentu; Baluze prijal finančné odmeny od duchovenstva za uverejňovanie iných falzifikátov ako „dôkazov“, za čo padol do nemilosti a bol nútený odísť z Paríža do vyhnanstva v Tours. Skutočnosť, že sa cirkev natoľko snaží „odobriť“ svoju zradu naznačuje, že si uvedomuje svoju vinu, no „odobruje“ ju len novými podvodmi.

Jacques de Molay nebol len Druhým Mesiášom, ale aj inkarnáciou tretej Božskej Duše. Písomnosti to formulujú jasne, že urážka Ducha Svätého je neodpustiteľná. Časť v hranatej zátvorke editovala a rozšírila Corascendea, v novembri 2011.]

Skrátené z Dr M D Magee článku:

<http://www.askwhy.co.uk/christianheresy/08291KnightsTemplar.php>

Z angličtiny preložila a editovala Corascendea.

Viac o de Molayovi a Turínskom Plátne

http://www.dhaxem.com/data/handt_sl/Turinske_platno.pdf

© 2011- 2016

